

ŽIVOTOPIS JAROSLAVY BAŤKOVÉ

Jaroslava Baťková, rozená Žáčková, se narodila 15. června 1929 v Praze, kde vyrůstala se svými rodiči. Tatínek byl velmi pracovitý a šikovný truhlář. Společně s maminkou, která naopak pocházela ze zámožnější rodiny, vždy pomáhali těm, kteří zrovna byli v nouzi. Paní Baťková vyrůstala v láskyplné rodině. Vnímala rozdíly mezi maminkou a tatínkem, ale vždy obdivovala, jak dokázali i v těžkých chvílích držet spolu. Nepamatuje si, že by se její rodiče někdy hádali.

Paní Jaroslava vzpomíná na to, jak s tatínkem rádi zpívali, a i to přispělo k jejímu snu stát se zpěvačkou. Ale jak už to tak bývá, život není jednoduchý a čekalo ji mnoho překážek, které musela podstoupit a překonat. Jednou z nejbolestivějších bylo vážné onemocnění tatínka. To navíc zkomplikovalo průběh studia paní Baťkové. Jelikož maminka trávila většinu času s tatínkem v nemocnici, nezbylo paní Jaroslavě nic jiného než ve 14 letech vést celou domácnost. K její absenci ve škole přispělo i období druhé světové války a související nálety, které nutily žáky schovávat se i v době vyučování.

Nepříjemným zážitkem byl výslech v Pečkárně v době tzv. heydrichiády. Jisté 14leté děvče schovalo kolo, na kterém přijel atentátník Jan Kubiš, a lidé ji viděli zajít do ulice, kde bydlela i paní Baťková. Proto ji i ostatní podobně vypadající dívky, jež pocházely z této oblasti, předvedli na výslech do Pečkárně. Tam je příslušníci gestapa okénkem pozorovali při tlačení kola a hledali podobu s danou dívkou. Naštěstí se paní Jaroslava vrátila v pořádku domů, ale nikdy na tento zážitek a strach nezapomene.

Paní Jaroslava dostala po jedné z návštěv tatínka v nemocnici spálu, a to jí bohužel znemožnilo účast na jeho pohřbu. Nedožil se ani konce války.

Dne 16. 10. 1947 se paní Jaroslava vdala za Vladislava Baťku a později se jim narodila dcera Vladislava. Dcera byla ještě malá, když se paní Baťkové jednoho dne díky bratranci jejího manžela naskytla příležitost zpívat ve vojenském sboru. Nabídku s radostí přijala. Vrátila se tak ke svému pěveckému snu a vojenským sborem to teprve začalo. Časem se totiž připojila ke Kühnově pěveckému sboru. A protože tomuto souboru bylo umožněno vycestovat v době, kdy byly hranice zavřené, navštívila mnoho zajímavých míst. Se zpíváním skončila roku 1988.

S přibývajícím věkem našla paní Jaroslava útočiště na Rozkoši u Humpolce, blízko přírodě, svým blízkým i rodnému místu svého tatínka. Tady žije spokojeně a zde jsme ji také v rámci projektu navštívili.

Paní Baťková je skvělou vypravěčkou, opravdovou pamětnicí a hlavně milým člověkem. Svým životem může být inspirací mnohým z nás, abychom i přes obtíže nevzdávali své sny a bojovali se vším, co nás potká, aniž bychom zatrpkli a ztratili radost z obyčejných věcí.